BẢN TIN XỨ BƯỞI

Chủ Nhiệm: Dương Minh Chấn

Với Sự Cộng Tác Của:
Lữ Công Tâm – Nguyễn Hữu Hạnh – Võ Thị Ngọc Dung – Mai Trọng Ngãi - Đỗ Hữu Phương – Kiều Oanh Trịnh - Nguyễn Minh Châu – Người Biên Hòa – Châu Chương Thành - Nguyễn Hàn Lâm.

Email:
Aihuubienhoa@gmail.com
Điện Thoại:
(714) 891-8953 & (661) 369-3243

Sợi dây nối kết quý đồng hương Biên Hòa tại hải ngoại

Số Ba ***May 15, 2010***

Bài Viết Cho Mẹ.

Có một người bạn cùng trường hỏi tôi rằng: "Theo bạn, trong kho tàng văn học, cũng như ngôn ngữ học của dân tộc Việt Nam có một danh từ thật đơn giản, mà ý nghĩa bao la, thật dịu hiền nhưng bao gồm tính hy sinh cao cả, thật ngọt ngào nhưng không kém chất đắng vị cay của những đau khổ nhọc nhằn?" thì tôi đã nghĩ ngay đó là Mẹ.

"Mẹ già như chuối ba hương.
Như xôi nếp một như đường mía lau.
Mẹ là dòng sữa ngọt ngào.
Là nãi chuối buồng cau ..."

Ôi! có từ ngữ nào nói lên được hình ảnh cao đẹp nầy, nó bao gồm đầy đủ từng đặc tính của dân tộc để tả chân một người Mẹ hiền.

Mẹ ơi! con nhớ vô ngần những ngày thơ dại! Con thì mỗi ngày một lớn. Mẹ thì mỗi ngày một hao mòn vì chăm sóc và nuôi nấng đàn con.

Hồi tưởng lại, một ngày cách đây gần 30 năm! khi bước chân xuống tàu, quê hương bỏ lại sau lưng, sau những tháng năm tù tội trong ngục tù cộng sản. Trước cánh cửa tử sinh, Mẹ đã ôm con và nhắn nhủ rằng: "Con ơi! Con là núm ruột của mẹ, vì nghịch cảnh của đất nước, vì tương lai sống còn của con, mẹ đành phải xa lìa con, lìa tử chứ ai nỡ lìa sinh, con ra đi không biết bao giờ gặp lại, mẹ chỉ biết hằng đêm, cúng sao đốt đèn trời để cầu nguyện cho con được an bình trên biển rộng, đến bến an toàn!". Thương thay lòng mẹ hy sinh như biển hồ lai láng.

Mẹ ơi! Nơi đất lạ, quê người bao nhiêu năm qua xa rời vòng tay của Mẹ. Con mải mê ngược dòng đời cơm áo! những gai nhọn cuộc đời đã đâm nát đôi bàn chân chai lì trong từng khúc của dòng định mệnh nổi trôi, có những lúc chìm nổi theo cuộc sống, con vẫn hình dung được đôi mắt dịu hiền của Mẹ như đang ở bên mình .

Có những lần đi dự đám tang Mẹ của những người bạn qua đời đã tạo trong lòng con những xúc động bồi hồi!

Ai mất mẹ! sao lòng con hoảng sợ!
Giọt nước mắt kia, bao lâu nữa của mình !!!

Bài thơ nào làm cho con nỗi xốn xang! Định luật còn mất ai nào tránh khỏi!!! Hôm nay, ngày lễ Mẹ! Để đừng hối tiếc khi ta còn Mẹ! hãy làm ngay những gì có thể, để tỏ lòng tôn kính, và làm vui lòng Mẹ.

Chúng ta hãy cài một hoa hồng cho những ai còn Mẹ! Và một đóa bạch hồng cho những ai mất mẹ. Dù Mẹ còn hay mất, chúng ta cũng phải nên nhớ cho rằng, tất cả ai sống trên đời nầy, thân thể nầy cũng chỉ là một phần tách rời từ thân thể Mẹ mà ra. Cây có cội nước có nguồn. Cái tội lỗi lớn nhất của đời người là quên đi công sinh thành dưỡng dục của Mẹ. Ngay trong lúc nầy, con muốn chạy về bên Mẹ, ôm Mẹ và nói với Mẹ rằng: ***"Mẹ ơi! Con thương Mẹ nhất trên đời nầy".***

Lữ Công Tâm

LAO XAO

LGT: **Người Biên Hòa** *xin trân trọng giới thiệu đến quý đồng hương: Mỹ Quế tên thật là Châu Mỹ Quế, cựu học sinh Ngô Quyền Khóa Năm. Thời ấy MQ được mệnh danh là người đẹp bến đò trạm. MQ tốt nghiệp trường Sư Phạm và trở thành nhà giáo tại nhiều trường trung học trong tỉnh Biên Hòa. MQ hiện đã về hưu, ngày ngày dạy dỗ các cháu và sống hạnh phúc bên cạnh người tình muôn thuở. Từ quê hương, bên dòng sông Đồng Nai, MQ viết bài nầy gửi tặng đến bạn bè và quý đồng hương Biên Hòa đang sống xa quê hương. Thời gian trôi qua thật nhanh, bông hồng MQ đã phai màu theo năm tháng, nhưng chắc chắn làn da «bánh ít», má núm đồng tiền, nụ cười duyên dáng, dễ thương của MQ vẫn còn mãi …*

Không hiểu tại sao ngày đó mẹ lại đặt cho cô cái tên nghe là lạ. Cái tên âm điệu nghe cũng dịu dàng nhưng ý nghĩa biểu tượng cho cuộc đời một con người như chưa ổn lắm. Cái tên mà đọc lên khiến người nghe ngồi kế bên phải nhìn qua, người ngồi trước phải ngoái đầu nhìn lại, người ngồi sau phải ngước lên nhìn. Cái tên không thể lẫn lộn với tên ai khác, cái tên như có một không hai. Phải, chỉ có cô mới mang tên đó.

Cô vẫn thường hỏi mẹ, tại sao mẹ không cho cô cái tên bình thường như bao nhiêu người khác. Mẹ cô cười buồn:

- Những cơn sóng trong lòng người có bao giờ êm ả đâu con? Mẹ chỉ muốn con bình yên, nhìn về phía trước, đi lên dù cuộc sống còn lắm điều trăn trở.

Cô không hỏi nữa, vì sợ mẹ buồn, cả đến ba cô, cô cũng không biết là ai và không dám nhắc đến, vì mỗi lần cô hỏi, mẹ cô nhìn xa xăm, đôi mắt vốn đã buồn, lại buồn hơn. Mẹ tìm cách nói lảng đi.

Lao Xao - tên cô đó. Cô nghĩ mẹ đã nghịch lý khi mong con mình có cuộc sống bình yên mà lại đặt tên con như vậy. Thật ra, ngoài những phút giây trú ẩn trong tình thương yêu của mẹ, lòng cô thật nghe ấm áp, ngọt ngào nhưng có một điều rất xa lắm mà cô biết mẹ không thể nào hiểu được. Đó là sự trống vắng trong cô khi cô nghĩ đến người cha. Nỗi niềm đó như cơn sóng nhỏ, như làn gió nhẹ, như cơn mưa bụi cứ mãi lao xao trong lòng cô.

Với cô thì như thế, nhưng trong lòng mẹ cô biết rằng nó là những đợt cuồng phong, những cơn giông tố dữ dội luôn ùa chụp mẹ. Thôi thì hãy để yên đó. Hãy bằng lòng và bình yên với những gì mẹ con cô đang có. Tất cả tình thương mẹ đã đành hết cho cô. Món nào cô thích, mẹ nấu vì cô, trái cây, thứ bánh nào ngon mẹ cũng dành cho cô. Nhà chỉ có hai mẹ con, mọi thứ đều tươm tất, ngăn nắp là do bàn tay của mẹ. Bạn bè cô đến nhà chơi, ai cũng trầm trồ khen ngợi khiếu thẩm mỹ của mẹ về cách trang trí, bày biện trong nhà và mê tài khéo léo của mẹ về các món ăn, cô rất tự hào về điều đó và sẽ không ngần ngại nói với mọi người là mẹ cô trên cả tuyệt vời.

Năm nay mẹ trên năm mươi rồi, nhưng trông mẹ còn khá trẻ so với số tuổi. Nét thanh tú của thời son sắc trên khuôn mặt mẹ dường như chưa mất hẳn. Đôi lúc nhìn mẹ, cô chợt nói:

- Mẹ ơi, hồi đó chắc có nhiều chàng suýt chết đuối vì Mẹ phải không?

Mẹ nhìn cô, đôi mắt như cười, rồi mẹ lại thở dài:

- Nói chi chuyện cũ đó con?

Cô nghĩ, rồi một ngày nào đó chắc chắn mẹ sẽ chia sẻ với cô bao nỗi niềm thầm kín mà mẹ đã mang trong lòng mấy chục năm qua... Rồi điều đó cũng đến.

Buổi chiều cô đi làm về, sau bữa cơm tối, hai mẹ con ngồi hóng mát ở hàng hiên. Mẹ nhìn cô hồi lâu, vuốt ve bàn tay cô rồi nói:

- Mẹ biết lòng con không êm ả chút nào, nó cứ lao xao về cuộc đời của mẹ, của con. Hôm nay mẹ sẽ kể cho con biết hết rồi con sẽ an tâm và

bằng lòng tất cả sự việc mà trời đã an bày cho mẹ con ta, con nhé.

Hồi đó, mẹ còn rất trẻ, cũng cỡ tuổi con bây giờ. Bà ngoại mất sớm, mẹ sống với ông ngoại và cậu mợ Hai con. Ông ngoại già rồi, rất hiền và thương cậu mợ Hai với mẹ hết mực. Mẹ tốt nghiệp đại học năm hai mươi ba tuổi, ra trường, đi dạy ở trường THPT tại Thị Trấn. Nơi đây, mẹ gặp ba con, người đồng nghiệp cùng trường. Ba con hồi ấy là người lịch lãm, hiền lành, nhiều tài lại dạy giỏi, được hầu hết các bạn yêu thương, quý mến. Hình như trời sinh ra để ba mẹ được gặp và yêu nhau. Lúc đó, mẹ thấy trời đất như nở hoa, mọi vật đều có hương thơm màu sắc. Cùng dạy, cùng hẹn hò đi chơi. Đời sao đẹp quá! Hồi ấy mẹ hay mơ mộng lắm. Cùng ba trên chuyến phà đi du ngoạn, đứng trên phà nhìn đám lục bình bềnh bồng trôi nổi, trôi tận về đâu, mẹ nghe lòng lao xao man mác. Có lúc ngồi trên bến vắng cùng ba ngắm cảnh hoàng hôn, nghe tiếng còi tàu rúc dài trong buổi chiều vắng. Mẹ nghĩ đến cuộc chia ly nào đó... lòng lại thấy lao xao kỳ lạ. Lại một lần, dưới cơn mưa nhẹ, cùng ba đi chung một chiếc áo mưa, mẹ thì thầm:

- Cơn mưa rả rích sao nghe lòng lao xao quá anh ạ.

Ba âu yếm nhìn mẹ:

- Thì sau này có con, mình đặt tên con là Lao Xao nghe?

Mẹ tròn mắt:

- Sao kỳ vậy?

Ba lại cười:

- Với anh không kỳ là được rồi. Chịu không?

Con ơi, con đừng buồn vì cái tên Lao Xao kỳ cục mà mẹ đặt cho con nghe con. Ngoài cái lý do mẹ đã giải thích cho con lúc trước, mà nó còn ý nghĩa hơn, là mang kỷ niệm tình yêu của ba mẹ đó con. Được hai năm ngập đắm trong tình yêu ngọt ngào như thế, rồi một hôm, sau buổi tan trường, ba mời mẹ đi uống nước. Ngồi trong quán, bên ly nước, mẹ thấy ba không uống mà cứ nhìn mẹ, tay xoay hoài ly nước. Mãi lúc sau, ba cầm tay mẹ giọng run run.

- Có điều anh muốn nói ...

Ba lại ngập ngừng, lúng túng ... mẹ hồi hộp lo âu, như linh tính báo điều gì không hay sẽ xảy ra cho ba mẹ. "Cố bình tĩnh..., bình tĩnh đi, chuyện gì đến sẽ đến..." Mẹ thầm nhủ mình như thế. Giọng ba nhỏ đi, gấp gáp:

- Mai anh đi rồi ... Tối mai, gia đình anh đi tất cả.

Mẹ thảng thốt kêu lên: "Vượt biên!" rồi hai tai mẹ lùng bùng, đầu như choáng váng, tim như loạn nhịp ... Mẹ như không nghe gì nữa, mặc ba cứ nói, tay ba nắm chặt tay mẹ hơn.

- Bình tĩnh đi em. Em ở lại chờ anh một thời gian. Qua bên đó anh tìm mọi cách liên lạc, ta lại có nhau. Chờ anh, chờ anh nghe em.

Một lúc lâu, cố bình tâm, mẹ lại tự bảo. "Can đảm lên" và tự dưng mẹ lại mạnh mẽ, dứt khoát như cho chính mình.

- Thôi gia đình anh đã định thế. Anh yên lòng ra đi, em đủ sức chịu đựng và chờ anh. Em tin anh, chờ anh... Duy có điều này, đêm nay ta hãy sống cho nhau, rồi mai sẽ chia tay....

Rồi nước mắt mẹ tuôn như mưa, tuôn hoài, tuôn dài, tuôn không muốn dứt... Thế rồi, đêm hôm ấy, bao nhiêu yêu thương, hạnh phúc lẫn đắng cay chua xót, bao niềm tin, hy vọng lẫn khổ đau tuyệt vọng ba mẹ đã trao hết cho nhau không đắn đo, suy tính. Chưa có cuộc chia tay nào đầm đìa nước mắt lẫn nụ cười như cuộc chia tay của ba và mẹ. Và cũng chính đêm hôm đó, một mầm sống nhỏ bắt đầu nơi mẹ. Con đã hình thành đó con ơi!

Thật ra, mẹ vô cùng hạnh phúc lẫn buồn đau. Mẹ hạnh phúc vì tình yêu đầu đời chân thành say đắm của ba mẹ đã kết tụ được con. Mẹ buồn đau không biết rồi sẽ sống ra sau với dư luận, xã hội "không chồng mà có con" và nặng nề hơn nữa mẹ là nhà mô phạm. Bạn bè, đồng nghiệp, học sinh, phụ huynh sẽ nghĩ thế nào khi nhìn mẹ. Chao ôi! Mẹ phải làm sao đây? Sau bao đêm dài suy nghĩ, mẹ tâm sự với người bạn thân nhất mong được chia sẻ. Cô bạn tỏ ra rất thông cảm với mẹ và khuyên mẹ nên bỏ con đi ...

Không, không thể nào như thế được. Con là tình yêu của ba mẹ. Mẹ sẽ vì con, vì ba con và tình yêu mà chịu đựng tất cả. Phải giữ con lại, con ơi! Rồi mẹ đem nỗi niềm này nói với cậu mợ Hai, cậu mợ sững sờ khi biết chuyện ... Nhưng rồi cậu mợ Hai cũng an ủi mẹ và hứa sẽ thưa lại cùng ông ngoại. Tội nghiệp,

ông ngoại con khi nghe chuyện, ông buồn bã ngước mắt nhìn bàn thờ bà ngoại... Uống hết tách trà nầy đến tách trà khác. Thật lâu ông ngoại nói:

- Thôi, chuyện đã vậy rồi, anh chị em con hãy bàn tính lo liệu cho nhau, sao cho êm xuôi là tốt rồi. Vợ chồng thằng Hai ráng giúp đỡ em.

Thế rồi, theo sự sắp xếp của cậu mợ Hai, mẹ phải rời gia đình, rời thị trấn nhỏ bé đầy ắp kỷ niệm này lên thành phố. Cậu mợ Hai đã gởi gắm mẹ cho người em họ của mợ Hai ở đây giúp đỡ... Sống nơi đây, mẹ luôn nhớ về chốn cũ, nơi đã gắn bó thời đẹp nhất tuổi tình yêu của ba mẹ ... Mẹ vẫn liên lạc thường xuyên với cô bạn thân và cậu mợ Hai dưới thị trấn. Mẹ hy vọng sẽ được tin ba con qua những người thân đó…

Rồi con ra đời. Ôi, mẹ sung sướng hạnh phúc biết dường nào! Con giống ba từ mái tóc xoăn xoăn đến sóng mũi, miệng cười, chỉ còn đôi mắt buồn buồn là của mẹ. Mẹ nuôi con trong tình thương lẫn niềm tin và nỗi đợi chờ ba con từ bên kia bờ biển ... Theo ngày tháng, con càng ngày càng lớn, tin ba con càng lúc càng bặt đi. Mẹ hết hy vọng, nhưng vẫn đợi chờ trong sự mong manh. Con ơi, cho đến giờ này ba vẫn chưa biết là có con từ đêm ba mẹ chia tay hôm ấy, chưa biết là hiện con đã có mặt trên đời này.

Ngày trước, sự liên lạc tìm nhau không dễ, nhưng thời đại Internet ngày nay, việc nối kết nhau có khó gì? Nhưng thôi con ạ, mẹ chỉ sợ làm xáo trộn một gia đình ấm êm hạnh phúc, làm nhức nhối trái tim đã được bình yên của ba con. Mẹ không ân hận hay oán trách gì cả, trái lại mẹ cám ơn trời cho mẹ gặp ba - Một tình yêu nồng cháy - Cám ơn ba con đã cho mẹ một đứa con - Tình yêu của mẹ - Mẹ sẽ thắp sáng tình yêu nầy suốt đời mẹ con ơi!

Cô xúc động như chưa bao giờ xúc động, cô thì thầm bên tai mẹ.

- Mẹ ơi, mẹ vĩ đại và nhân hậu quá. Tình yêu của mẹ cao đẹp biết dường nào. Giờ đây con cũng như mẹ, xin cảm ơn trời đã cho hai mẹ con ta còn có một người để nhớ, để thương, để chờ, để đợi dù không biết có ngày được gặp lại hay không? Cám ơn mẹ đã cho ba con, đã cho con một ngọn lửa tình yêu không bao giờ tắt, một dòng đại dương tình yêu không bao giờ khô cằn, một bầu trời tình yêu luôn chói lòa rực sáng, ngát hương ...

MỸ QUẾ

Tháng 5, 2010

Định Mệnh Nằm Trong Bàn Tay

Thời xưa, có vị tướng quyết tấn công địch dẫu quân địch mạnh hơn gấp nhiều lần. Trên đường tiến quân, ông dừng chân ở một đền thờ cầu nguyện, xin giúp đỡ. Sau đó, ông rút ra một đồng xu và nói lớn với quân sĩ:
- Bây giờ, ta sẽ lấy đồng xu để xin keo. Nếu là sấp, quân ta sẽ thắng còn ngửa thì quân ta sẽ bại. Chúng ta phó mặc mạng sống cho định mệnh.

Đồng xu bay lên, xoay mấy vòng và rơi xuống đất.
- Sấp rồi! Chúng ta sẽ thắng! Hãy xông lên chà nát quân thù! - Ba quân reo hò hưng phấn.

Sau trận chiến, toàn bộ quân địch hùng hậu đông đảo bị đánh bại hoàn toàn. Vị phó tướng vui vẻ nói với tướng quân:
- Không ai có thể thay đổi được bàn tay định mệnh.

Tướng quân chỉ mỉm cười không đáp. Ông xòe tay đưa đồng tiền ra. Cả hai mặt đồng xu đều là mặt sấp.

Lời bình

Thiên đàng rất công bằng đối với tất cả mọi người, không thiên vị dành riêng cho ai. Sự giúp đỡ duy nhất mà bạn có được là chính bản thân bạn!!!.

Trích ***Những Câu Chuyện Thiền***

Trang Thơ Xứ Bưởi …

Ngày Lễ Mẹ

Thêm mùa Lễ Mẹ xa nhà
Hướng về quê cũ mẹ già cô đơn
Đời chia xa biệt hai phương
Bao năm ly cách nhớ thương mẹ hiền

Gian nan từng bước buồn phiền
Cuộc đời cơ cực hai miền nắng mưa
Sáng chiều mẹ vẫn đón đưa
Chờ con trước cổng trường xưa nhớ hoài

Sớm hôm lam lũ những ngày
Gánh gồng cực khổ oằn vai mẹ nhiều
Tuổi già cô quạnh đìu hiu
Nhớ con lệ nhỏ những chiều xa con

Cơn mưa gió xoáy từng cơn
Mái tranh dột nát sớm hôm một mình
Đêm buồn sương lạnh một thân
Nhớ con mẹ khóc mỗi lần xuân qua

Tiễn con ngày ấy lệ nhòa
Dặn con bảo trọng phương xa xứ người
Mẹ ơi thương mẹ những lời
Thương con mẹ dạy suốt đời không quên

Lời xưa mãi nhớ trong tim
Tha hương con vẫn chưa tìm về thăm
Mẹ già chốn ấy xa xăm
Chưa về với mẹ một lần nữa thôi

Tháng Năm Lễ Mẹ, mẹ ơi!
Con không về được xin Người thứ tha
Thêm mùa Lễ Mẹ xa nhà
Nhớ lòng biển cả mẹ già dấu yêu.

Võ thị Tuyết
5/9/2010

Thơ Cho Mẹ

Chắp tay kính nguyện khắp mười phương
Mong Mẹ thanh thản nhẹ thâm tâm
Thương Mẹ nặng nề lê bước nhỏ
Xót xa nhìn mẹ, lệ buông thầm

Con ước làm sao được sẻ chia
Nỗi đau của mẹ suốt bốn mùa
Nhìn Mẹ quặn đau tim giá buốt
Se sắt lòng con chợt thẫn thờ…

Thương Mẹ, con chẳng biết làm sao?
Chỉ biết lâm râm khấn nguyện cầu
Mong Mẹ sống vui cùng con cháu
Qua khỏi hoành hành của đớn đau

Trằn trọc canh thâu nhớ hôm nào
Dáng dấp thanh tao, Mẹ đẹp sao!
Mỗi lần Mẹ bận đi xuống Phố
Áo lụa đôi tà, áo lụa Đào

Hài thêu gót ngọc, Mẹ khoan thai
Nào quà, nào bánh Mẹ nhớ ngay
Mua đủ cho đàn con năm đứa
Chẳng xót món nào, Mẹ thật hay!

Những ngày vui ấy nay đã qua
Mẹ không còn được giống ngày xưa
Bây giờ Mẹ trở thành xa lạ
Hoang vắng, lạnh lùng Mẹ ngẩn ngơ

Bao năm đất khách rồi Mẹ ơi!
Cố Quốc u hoài, quá chơi vơi
Ngoài kia sân nắng, trăm hoa nở
Mắt Mẹ nhạt nhòa, giọt lệ rơi…..

Kiều Oanh Trịnh, VA.
Viết cho Mẹ, Ngày Từ Mẫu, 9 tháng 5, 2010

Đôi Giòng Tãn Mạn …

"Văn Kỳ Thanh Bất Kiến Kỳ Hình…"

Sau khi trình bày xong Bản Tin Xứ Bưởi Số Hai, tôi có dịp đọc kỹ lại bài viết của ông Nguyễn Minh Châu, nguyên Quận Trưởng quận Dĩ An mà tôi là một trong những người dân của ông cách đây hơn 40 năm.

Ngày đó … Tôi nhớ là đúng vào dịp Tết Mậu Thân (1968) lúc ấy tôi chỉ là một cậu bé chưa được 10 tuổi đang cùng những đứa bạn trang lứa đứng ở bên ngoài rạp hát Phạm Bửu bên cạnh những người lớn tuổi đưa tay chỉ trỏ về hướng nhà tôi, cách đó chưa đầy một cây số là con đường tráng nhựa (dẫn đến căn cứ Đại Hàn và Depot Hỏa Xa), khi bóng dáng những toán du kích từng tốp khoảng ba bốn tên băng ngang con lộ để tiến về phía sau bờ tường trên có giăng kẽm gai, cơ ngơi của cô Sáu Nhạn - người nổi tiếng giàu có nhất nhì thời đó. Một vài người kêu vang lên khi những tốp du kích ấy vượt qua con đường tráng nhựa:

- Đó … đó. Mấy ổng đó!
Có tiếng người khác hỏi lại:
- Phải hôn? Lính mình mà!
Một người bảo:
- Lính mình sao bận quần xà lỏn cha nội? Việt cộng đó mấy cha ơi!

Những ngày thơ ấu của tôi ở quận nhà tuy tiếng là thời buổi giặc giả, nhưng có thể nói là tương đối an ninh. Thỉnh thoảng mới có một vài tiếng súng vọng lại trong đêm. Một lần nọ, tôi nghe thân mẫu tôi kể lại với dưỡng phụ tôi:

- Hồi khuya mấy ổng về kiếm anh Hai! Rồi bà nói tiếp: - Nhưng anh Hai coi bộ biết trước hay sao mà tối qua không có ngủ ở nhà.

Dưỡng phụ tôi chép miệng như phân bua:

- Chắc ảnh lại khoe khoang từng là lính của quân đội Cao Đài trong lúc cà kê dê ngỗng ở mấy cái quán cà phê khiến mấy tay nằm vùng nổi nóng nên tìm tới đây chớ gì?

Bác Hai tôi, tục danh ông Hai Gốc trước đây có ở trong quân đội Cao Đài của tướng Trình Minh Thế, giỏi võ và không ưa gì mấy ông Việt cộng nằm vùng. Tôi thỉnh thoảng được ông cho tháp tùng ra mấy quán cà phê để ăn bánh mì xíu mại, nếu chịu thức dậy sớm khoảng vào lúc 5 giờ sáng. "Được bữa giỗ thì lỗ bữa cày", nhiều lúc buồn ngủ muốn chết, nhưng nghĩ tới viên xíu mại và ổ bánh mì nóng dòn, tôi đành phải bật dậy rửa mặt và nhảy lên xe đạp đòn dông của ông để trực chỉ tới mấy cái quán cà phê ngoài chợ Dĩ An. Tại nơi đây, trong lúc tôi tận hưởng ổ bánh mì với viên xíu mại thì bác Hai tôi và những người chung quanh vừa uống cà phê vừa không ngớt bàn tán chuyện thời sự. Đại loại như tối qua "mấy ổng" về ở đâu? Có bao nhiêu người? Có ai bị bắt đem đi không? ..v ..v .. và v..v.. Qua những câu chuyện thời sự như vậy, thỉnh thoảng có người nhắc đến tên của ông Quận Trưởng kiêm Chi Khu Trưởng (?) Chi Khu Dĩ An - Nguyễn Minh Châu, (hy vọng sau hơn 40 năm trí óc tôi không phản bội lại tôi, Chi Khu hay Tiểu Khu, tôi nhớ không chắc lắm, nhưng kiêm nhiệm cả hai trách vụ này của ông thì tôi có thể khẳng định là tôi nhớ không sai) với sự kính trọng lẫn thương mến qua thành tích bảo quốc an dân, và đó là lý do tại sao tái tên của ông mãi đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ. Tiếc là tôi chưa có một lần nào nhìn thấy mặt ông mà chỉ nghe anh của tôi, một người lính Địa Phương Quân lúc đó dưới quyền của ông kể lại, khi anh có nhiệm vụ báo cáo về Chi Khu tình hình tại địa phương nơi anh trú đóng.

Năm 1972, tôi theo gia đình về Tây Ninh sinh sống cho tới ngày mất nước và trưởng thành tại đây cho tới lúc vượt biên tìm tự do cuối thập niên 70.

Nhân đọc được bài viết về ông đăng trên Đặc San Hội AHBN/California Xuân Canh Dần và tham dự buổi tiệc Tất Niên của Hội ngày 31 tháng 1 năm 2010, tôi có ý tìm thăm để chào kính ông trong tình đồng hương thân thiết, nhưng tiếc là ông không có

mặt trong dịp này. Gần đây, tình cờ tôi được đọc những bài thơ ông viết để chia sẻ với những người trong Hội, lời thơ mộc mạc, bình dị nhưng dễ đi vào lòng người. Tôi mong sao ông luôn được nhiều sức khỏe, để có thể viết nhiều hơn về những tháng ngày phục vụ cho quốc gia dân tộc, làm hành trang cho thế hệ tiếp nối nuôi dưỡng ngọn lửa đấu tranh cho một Việt Nam không còn độc tài cộng sản. Mong là trong những lần họp mặt tới tôi sẽ được gặp ông để không còn phải "văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình" với người mình quý trọng dù ông và tôi đều ở cùng một tiểu bang nơi được mệnh danh là thủ đô của người Việt tỵ nạn cộng sản – Little Saigon – Nam California, và thủ phủ của tình thương - Bắc California.

Nguyễn Hàn Lâm
Bakersfield, Mùa Quốc Hận thứ 35

TB: Vừa viết xong đôi giòng tãn mạn này, tôi đọc được tin buồn người bạn đời của ông đã mệnh chung. Xin đốt nén hương lòng tiễn đưa người quá cố. Và cũng thành thật chia buồn cùng Ông Quận (xin ông cho phép tôi được gọi ông như những người dân ở Dĩ An đã từng thương mến khi nhắc đến ông trước đây ở quê nhà). Nguyện cầu hương linh Bà Cao Thị Tuyết Nga sớm được tiêu diêu miền Cực Lạc.

PHÂN ƯU

Được tin buồn phu nhân cựu Trung Tá **NGUYỄN MINH CHÂU**, nguyên Quận Trưởng Dĩ An là;

Bà CAO THỊ TUYẾT NGA
Pháp danh TỪ BI HUỆ

Từ trần ngày 14 tháng 4 năm 2010
(Nhằm Mồng 1 tháng 3 năm Canh Dần)
Tại Bắc California
Hưởng thọ 70 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hòa California, đồng hương và thân hữu thành kính phân ưu cùng ông **Nguyễn Minh Châu** và tang quyến. Nguyện cầu hương linh bà **CAO THỊ TUYẾT NGA** sớm tiêu diêu nơi cõi Niết Bàn.

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California

CHÚC MỪNG TÂN-KHOA

TÔ NGUYỄN HOÀNG KIM

Tốt nghiệp **DOCTOR OF PHARMACY** tại Trường UC SAN DIEGO
SKAGGS SCHOOL OF PHARMACY
Ngày 28 tháng 5 năm 2010

Xin chung vui cùng gia đình đồng hương **TÔ ANH TUẤN**,
cựu học sinh Ngô Quyền Biên Hòa.

Thân chúc cháu **TÔ NGUYỄN HOÀNG KIM**
đạt nhiều thành công trong tương lai.

Hội Ái Hữu Biên Hòa California

Má!
Hương Vị Ngọt Ngào

"Má nhớ con lắm…nhưng con đừng về…"

Mỗi lần gọi điện thoại về thăm má, tôi đều được nghe như vậy, giọng nói của má tôi cách xa một đại dương cũng đủ để lại trong tôi một nỗi đau trong niềm nhớ, tôi cũng muốn trở thành một đứa trẻ trong vòng tay của má ngày nào, để còn được nhõng nhẽo và nói với má tôi rằng "*con cũng nhớ má lắm.*" Thương quá má tôi, đang âm thầm quên đi nỗi nhớ con, còn luôn miệng dặn dò con bao chuyện, phải cố chăm lo mấy đứa nhỏ, phải lái xe cẩn thận v.v…để rồi nghe tiếng má nghẹn ngào: "*con nghe má chớ má không nghe được tiếng con.*" nhưng biết làm sao hơn vì đôi tai má tôi không còn nghe được nữa… đã lâu lắm rồi! Như một cánh chim di nhớ về tổ cũ, nơi đó có người má già nua nhưng "Hương vị ngọt ngào."

"Hương vị ngọt ngào" từ giòng sữa ngọt lúc nằm nôi, những món ăn do bàn tay má nấu, đã ấp ủ trong tôi biết bao niềm hạnh phúc! Hạnh phúc đến nỗi, ngày nay dù đang sống tại Mỹ, cái ăn cái uống dư thừa, có đủ điều kiện để thưởng thức các món ăn ngon, nhưng sao tôi vẫn thấy thèm, phải nói là thật thèm món ăn do bàn tay má nấu, nhất là món thịt nọng kho rục và cá trê dầm nước mắm mỡ hành. Đã sống trong một gia đình nghèo lại đông anh em, do đó lúc bấy giờ mua sắm thức ăn hằng ngày là cả một vấn đề xa xỉ. Nhưng với bàn tay nấu nướng khéo léo của má tôi, từ miếng thịt nọng dành cho người nghèo hầu như chỉ toàn là mỡ, được ướp nước mắm hành tiêu, kho riu riu với lửa nhỏ, từng thớ mỡ trở nên mềm rụm là cả gia đình tôi có bữa ăn ngon. Hôm nào khá hơn má tôi mua về một con cá trê nho nhỏ, cá được chiên lên dầm nhỏ cùng với nước mắm mỡ hành, nếu vào một ngày trời mưa với bát cơm nóng được chan nước mắm mỡ hành là gia đình tôi có bữa ăn thịnh soạn rồi. Phải chăng sinh mạng của tôi gắn liền cuộc đời của má, vì khi má sanh tôi ra ông Bác sĩ Tứ thời bấy giờ đã quyết định cứu má bỏ con, má bị động kinh và sanh khó; nhưng một sự nhiệm mầu tôi đã trở mình bật khóc và sau nầy cũng với tiếng khóc của tôi một lần nữa đã giữ chân má, khiến má từ bỏ con đường má chọn thời bấy giờ, để an phận làm má, tiếp tục chăm sóc đàn con.

Nhớ những ngày ấu thơ, nhất là những ngày Tết tôi đã nhìn thấy được những giọt nước mắt được che dấu của má tôi, khi anh em chúng tôi không có quần áo mới để mặc ba ngày Tết. Ngày tôi vào lính, khi ra đơn vị tác chiến được một tuần, má tôi được tin tôi bị thương tại chiến trường Hậu Giang, má đã từ Biên Hòa xuống thăm tôi, vượt qua những đường dài đầy nguy hiểm để đến được bệnh viện Tiểu khu Chương Thiện vào đêm, nhưng không gặp được thằng con trai, vì đêm đó tôi đã được các đàn em đưa về hậu cứ say sưa không về bệnh viện, để lại má tôi nằm trên giường bệnh giữa những tiếng rên la của các thương binh, sáng ra má nhìn tôi bằng đôi giòng nước mắt. Sau ngày 30/4/1975, lòng má nặng trĩu với đứa con trai, cũng với chiếc nón lá chống đỡ nắng mưa cùng với giỏ thức ăn, má đã đi thăm nuôi tôi qua những trại tù từ Phú Lợi, Thành Ông Năm, Kà Tum, Long Giao, Phước Long đến Z30D Hàm Tân. Với tình thương của má ấp đầy hương vị ngọt ngào: "*có túi cơm khô má đã ngào đường con ăn đỡ đói và có chất ngọt nghe con*". Giữa những ngày bo bo được thay cho gạo, không biết má tìm đâu cơm để phơi khô. Ngày được ra khỏi tù nghề nghiệp không có, việc làm cũng không, đôi tay gầy guôc của má lo cả gia đình. Ngày ngày, má ra đi từ sáng sớm, bương chải vất vả làm công nhân cho hãng tôn Đồng Nai, chiều đến cả nhà đều chờ má mang về bịch cơm công nhân, từ hãng đem về hấp lại cho cả nhà cùng ăn. Có một ngày má dẫn tôi xuống bác thợ may tại ngã ba Bình Đa để sửa cho tôi cái áo. Má bảo: "*Cái áo nầy của cậu Tư con, cậu Tư đi tù ông Ngoại lấy mặc, khi con còn ở trong tù ông Ngoại chết, má không chôn theo, bây giờ lấy ra sửa lại cho con".*

Vận mệnh đất nước và cuộc đời đã đẩy đưa tôi rời xa má, cuộc sống tất bật nơi xứ người đã khiến tôi có những phút giây quên mình có má, tệ hại hơn còn vô tình tự mãn với chính mình khi thỉnh thoảng gửi về má vài trăm đô, một hai thùng sữa, một vài lọ thuốc là nghĩ đã lo tròn cho má. Cũng như tôi đã quên rằng, trong nghèo khổ túng thiếu má đã lo cho cả đàn con, các con nay đã trưởng thành, chắc hẳn cuộc đời còn lại má sẽ không cần nhiều thứ. Nhưng thứ má cần là núm ruột từ máu và xương thịt của mình. "*Má nhớ con lắm…nhưng con đừng về…*"

Mẹ là một kho tàng quý báu cao cả do thượng đế ban phát, mẹ vẫn là đề tài muôn thuở của văn nhân và thi sĩ; nhưng má tôi chỉ là một người bình thường đã trang trải tấm lòng và cho tôi cả cuộc đời của má. Ngày nay, má tựa như ngọn đèn dầu trước gió, nếu một mai ngọn đèn tắt đi, e rằng cuộc đời còn lại của tôi sẽ mang nhiều ân hận và tiếc nuối. Ân hận vì không có những giây phút kề cận bên má lúc tuổi già, tiếc nuối vì không còn được một lần ăn lại món thịt nọng kho, cá trê chiên dầm nước mắm mỡ hành và nghe giọng nói của má với "Hương vị ngọt ngào".

Viết cho má tôi,

Nguyễn Hữu Hạnh

Bổ Túc Danh Sách Mạnh Thường Quân Yểm Trợ Tài Chánh Cho Hội Ái Hữu Biên Hòa California

Thông Văn Lê	GA	$ 50.00
Hùng Nguyễn	KS	$ 20.00
Ẩn Danh		$100.00
Bân Ngọc Nguyễn	MA	$ 50.00
Liêu Nguyễn	WA	$ 50.00
Ngọc Trần	FL	$100.00
Lâm Quang	UT	$ 50.00
Chợ Green Farm	CA	$ 50.00
Bùi Thị Duyên	CA	$ 50.00
Chợ Sài Gòn	CA	$ 50.00
Chợ Á Đông	CA	$ 50.00
Anh Chị Thịnh	CA	$ 50.00
Đậm Bùi	HI	$ 50.00
Tươi Phạm	TX	$ 20.00
Chị Tấn Phước	CA	$ 30.00
Chị Tuyết Võ	CA	$ 30.00
Nhương Hữu Trần	OK	$ 50.00

CON THƯƠNG MẸ

Năm đó Minh học lớp 9, năm mà học sinh bắt đầu có nhiều bài vở để học, và cũng là năm mà đứa con trai cũng bắt đầu có nhiều thay đổi trong lối suy nghĩ và cuộc sống. Với cái tuổi mà tính tình thường hay bướng bỉnh, việc gì mình làm cũng đều đúng cả. Vừa từ trường về nhà, Minh đi chơi bên ngoài với bạn bè mãi tối mới về mà không lo gì đến việc học. Và rồi từ điểm A xuống B rồi C. Mẹ anh thấy vậy thường hay khuyên con bớt đi chơi để lo xong bài vở trong trường. Mẹ càng khuyên thì anh càng thấy khó chịu. Lời nói của bạn bè thì quí, bạn bè nói gì cũng nghe theo còn lời khuyên của mẹ thì không còn phù hợp với Minh nữa. Minh tự cảm thấy mình đã bị gò bó trong gia đình, trong tâm tư Minh lúc nào cũng nghĩ là sau khi học xong trung học, Minh sẽ chọn trường đại học thật xa để rời khỏi vòng kiểm soát của gia đình, để được tự do, mặc dầu trong gia đình chỉ có mẹ và chị của Minh.

Khi mẹ Minh biết được Minh sắp sửa rời xa gia đình, mẹ Minh thật buồn và lo lắng. Mẹ không đành lòng để Minh đi xa. Mẹ thương đứa con trai và rồi đây ai sẽ lo cho con từng miếng ăn, giặt quần áo và mỗi khi bị cảm lạnh ai lo cho con từng viên thuốc … Mẹ Minh rất buồn, đành lòng để con đi xa vì việc học hành và tương lai của con. Trong thời gian hai năm sống xa nhà, Minh ít khi gọi điện thoại về thăm mẹ ngoại trừ Minh cần xin tiền. Khi Mẹ gọi đến, bà chỉ nói được vài câu với Minh thì Minh vội vã nói con bận việc học, nên mẹ Minh đành ngưng lại.

Một hôm chị Minh gọi cho Minh và thông báo là mẹ Minh bất ngờ ngã bịnh trầm trọng và đang nằm tại nhà thương, kêu Minh về gấp thăm mẹ. Minh về ngay và đi thẳng đến nhà thương thăm mẹ thì bà đã hôn mê không còn biết gì nữa, thân người chỉ còn da bọc xương. Nhìn mẹ nằm mê man, Minh nghĩ đây là mẹ của

tôi sao? Người yêu thương nuôi nấng tôi , lo cho tôi tất cả mọi sự trong đời sống? Và tự nhiên những hình ảnh trong quá khứ hiện ra trong tâm trí Minh, anh nhớ mẹ thương yêu, vỗ về anh, chăm lo thuốc men khi anh đau ốm. Mẹ lo cho anh từng miếng ăn, giấc ngủ. Mẹ đưa anh đi sắm quần áo, cho tiền khi anh cần đến, nấu cho anh những món ăn anh thích. Từ khi đi học xa anh chẳng mấy khi gọi điện thoại về thăm Mẹ ngoại trừ những khi xin tiền. Mỗi lần hỏi thăm chuyện nầy nọ, khuyên răn nhắc nhở, anh bực mình. Có lần anh xin một số tiền lớn, mẹ không tiền nên bà ngần ngại trả lời anh, anh bực bội không muốn nghe, giận dữ cúp điện thoại. Anh không biết rằng gần đây sức khoẻ mẹ đã giảm sút và bao nhiêu những ý nghĩ khác tràn đến làm tan nát lòng anh. Mẹ thương và lo lắng cho anh như thế nhưng anh trả lại cho mẹ bằng sự trách móc giận dữ. Có lần anh đi chơi về khuya mẹ chờ bên cửa, anh bực tức nói mẹ không cần phải thức chờ như vậy nữa, con lớn rồi. Một hôm anh vừa đi học về, mẹ hỏi anh làm bài được không, anh lớn tiếng bảo mẹ đừng bao giờ hỏi việc học của con, mẹ đừng chen lấn vào đời sống riêng tư của con. Anh không ngờ rằng vì muốn được tự do, tự lập, anh đã gạt mẹ ra khỏi đời sống, anh đã nói những điều làm cho lòng mẹ anh đau đớn. Anh tự nhủ:Tôi trả ơn cho mẹ tôi như vậy sao? Anh kề đầu bên gối mẹ thốt nhẹ: Mẹ ơi, con thương Mẹ; nhưng rất tiếc là đã trễ. mẹ anh đã ra đi rồi…

Tháng năm, ngày lễ Mẹ , một mình trong căn phòng nhỏ, lòng cảm thấy buồn, Minh ao ước phải chi giờ nầy anh còn mẹ, anh lo lắng cho mẹ, anh mua quà tặng mẹ, anh sống hạnh phúc khi có mẹ…Anh lại nghĩ đến ba anh, người mà anh chưa bao giờ thấy mặt. Anh nhớ có lần mẹ kể, khi anh chào đời thì ba anh đang trong trại cải tạo. Ba năm sau, vì không chịu nổi sự hành hạ của bọn cai tù, vì đói khát, vì bịnh tật và vì không thuốc men nên ba Minh đã chết trong tù. Một năm sau đó, mẹ anh tìm cách đưa hai con vượt biên. Anh thở dài, vội vàng đứng lên đi lang thang trên đường phố đông người trong khung cảnh nhộn nhịp của thành phố New York mong tìm sự lãng quên trong tâm hồn; nhưng không thể, chân bước từng bước mà lòng anh vẫn ấp ủ câu: CON THƯƠNG MẸ

Người Biên Hòa

PHÂN ƯU

Được tin buồn phu nhân cựu Chuẩn Tướng **TRẦN QUANG KHÔI**, nguyên Tư Lệnh Lữ Đoàn 3 Xung Kích, thuộc QĐ III và Vùng 3 Chiến Thuật là;

Bà TRẦN QUANG KHÔI

Nhũ danh LÂM TÚ ANH

Từ trần lúc 12:30 sáng ngày 23 tháng 4 năm 2010
(Nhằm ngày 10 tháng 3 năm Canh Dần)
Hưởng thọ 81 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hòa California, đồng hương và thân hữu đồng thành kính phân ưu cùng cựu Chuẩn Tướng **TRẦN QUANG KHÔI** và tang quyến. Nguyện cầu linh hồn **Bà LÂM TÚ ANH** sớm được hưởng nhan Thánh Chúa.

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California

PHÂN ƯU

Được tin buồn nhạc mẫu của
đồng hương **Đỗ Kim Hạnh** là;

Cụ Bà NGUYỄN THU THỦY

Pháp danh NHẬT TIẾN

Từ trần ngày 30 tháng 3 năm 2010
(Nhằm ngày Rằm tháng Hai năm Canh Dần)
Tại Nam California
Hưởng thọ 90 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hòa California, đồng hương và thân hữu thành kính phân ưu cùng đồng hương **Đỗ Kim Hạnh** và tang quyến. Nguyện cầu hương linh **Cụ Bà NGUYỄN THU THỦY** sớm về cõi Phật.

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Hội Ái Hữu Biên Hòa California